(יח) אִם־הֵעָרִ֥ים בְּנֵ֖י יְהוָ֑ה וְהֻבְיָ֨א אֲלֵ֜נוּ אֶ֣רֶץ ׀ הַהִ֗יא וְנָתְנָ֤ה לָ֙נוּ֙ אֶ֣רֶץ אֲשֶׁר־הִ֥יא זָבַ֛ת חָלָ֖ב וּדְבָֽשׁ׃

(יט) אַ֚ךְ בְּיִרְאָ֣ה אֵלֹהִ֔ים תַּמְרְדּ֖וּ וְאַתֶּ֣ם אֵל־תִּירְא֔וּ אֶת־עַ֖ם הָאָ֑רֶץ כִּ֤י לַחְמֵ֙נוּ֙ הֵ֣ם כָּ֔ר סָ֥ר צִלָּ֖ם מֵעֲלֵיהֶ֑ם וַיהוָ֥ה אִתָּ֖נוּ אַל־תִּירָֽאוּם׃

(כ) אל תמרדו ושוב ואתם אל־תיראו.כי לחמנו הם.נאכלם כלחם.

סר צלם.נמנם ונחזקם.כשהשמים מתו.אויב שתיראו ממנו עליהם (פסוק הבא) דבר אחר.צל שלו המקום סר מעליהם.

(כא) וַיֹּאמְר֥וּ כָל־הָעֵדָ֖ה לִרְגְּמָ֣ם בָּאֲבָנִ֑ים וּכְב֣וֹד יְהוָ֔ה נִרְאָ֥ה בְאֹ֖הֶל מוֹעֵ֥ד אֶל־כָּל־בְּנֵ֥י יִשְׂרָאֵֽל׃

ואמרו.אל בעשתה. אלהים בעבורנו. ויקרא אל אהלי מועד.שלא יגלו לבני ישראל.

(כב) אִבְנֵ֤י בְדֵבֶר֙ וְאוֹרְשֵׁ֣נִי בַּשִּׁבֶ֔לֶת וְאַעֲשֶׂ֥ה אֹתְךָ֖ לְגוֹי־גָּד֣וֹל וְעָצ֑וּם מִמֶּֽנּוּ׃

ואורשנו.מהגרעון. ואעשה אותך לגוי גדול: שאעקר אבותיו.

(כג) וַיֹּאמֶר֩ מֹשֶׁ֨ה אֶל־יְהוָ֜ה שָׁמְע֣וּ מִצְרַ֗יִם כִּ֤י הַעֲלִ֙יתָ֙ בְּכֹחֲךָ֣ אֶת־הָעָ֣ם הַזֶּ֔ה מִקִּרְבּֽוֹ׃

(כד) וְשָׁמְע֣וּ מצרים כי־העליתה בכחך את־העם הזה מקרבו.

"כי" משמש בלשון "אשר". וכן הוא אם אשר העלית בכוחך הגדול מלכם מקרבם כשיפשטנו בלבנון, ואחר שתמצא לך אליו אמרו: שנגנדם ככלה להלחם, אבל כנגד ישובי הארץ לא יכלך להלחם, וזו היא:

(כה) וְאַמְרוּ֙ אֶל־יוֹשֵׁ֣ב הָאָ֔רֶץ הוֹאִ֗ל שָׁמְעוּ֙ כִּֽי־אַתָּ֣ה יְהוָ֔ה בְּקֶ֖רֶב הָעָ֣ם הַזֶּ֑ה אֲשֶׁר־עַ֤יִן בְּעַ֙יִן֙ אַתָּ֣ה יְהוָ֔ה וַעֲנָנְךָ֥ עֹמֵ֖ד עֲלֵיהֶ֑ם וּבְעַמֻּ֣ד עָנָ֗ן אַתָּ֤ה הֹלֵךְ֙ לִפְנֵיהֶ֔ם יוֹמָ֖ם וּבְעַמּ֥וּד אֵ֖שׁ לָֽיְלָה׃

(כו) ואמרו אל יושב הארץ הואת. פעל: שלו־יוכל. אל־יוכל יהוה אמרו עליהם? כוונתם בפסוק העגין: "כמלוני יכלת הרבות, בשביל שהוא כמלוני אי אפשר לו שיכלה לנו ברוב נחת להם, וכאל קדרני הוא, אל תכירו בכך שנתקבץ אתכם מהם עד הנה:

(כו) וַיְהִ֥י קוֹל֙ עֲנָנָ֣ה אֶת־הָעָ֔ם הַזֶּ֖ה בְּאִישׁ אֶחָ֑ד וַאֲמַרְתָּ֨ אֲלֵהֶ֜ם חַי־אָ֗נִי נְאֻם־יְהוָה֙ אִם־לֹ֣א כַאֲשֶׁ֤ר דִּבַּרְתֶּם֙ בְּאָזְנָ֔י כֵּ֖ן אֶֽעֱשֶׂ֥ה לָכֶֽם׃

(כז) הנשמה את העם הזה כאיש אחד. פתאם, כתחלת קול. ואמרו הגוים אשר שמעו את שמעך וגו':

(כח) מִבְּלִ֨י יְכֹלַ֜ת יְהוָ֗ה לְהָבִיא֙ אֶת־הָעָ֣ם הַזֶּ֔ה אֶל־הָאָ֖רֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּ֣ע לָהֶ֑ם וַיִּשְׁחָטֵ֖ם בַּמִּדְבָּֽר׃

מבלתי יכלת וגו'. לפי שיושבי הארץ חזקים וגבורים, ואלו הבטיח פרעה לבניו שיכלה לשחטם ולא יכלה בידי להביאם שחטם.יכלת. שם דבר הוא.

(כט) נִשְׁעָ֥ה יִגְדַּ֛ל כֹּ֖חַ אֲדֹנָ֑י כַּאֲשֶׁ֥ר דִּבַּ֖רְתָּ לֵאמֹֽר׃

ועתה הדבר:

(ל) חַ֚י אָנֹכִ֔י נְאֻ֖ם אֲדֹנָ֑י אִם־לֹ֣א אֲשֶׁר־דִּבַּ֤רְתֶּם֙ בְּאָזְנָ֔י כֵּ֖ן אֶֽעֱשֶׂ֥ה בִּגְוִיַּתֵיכֶ֖ם בַּמִּדְבָּ֥ר הַזֶּֽה׃

חסד נשא עון ופשע וחטאה ונקה. אלו לא עשה פלגי עון אבות על בנים ועל שלשים ועל רבעים.

(לא) וְטַפְּכֶ֗ם אֲשֶׁ֨ר אֲמַרְתֶּ֤ם לָבַז֙ יִהְיֶ֔ה וְהֵבֵאתִ֣י אֹתָ֔ם וְיָדְע֖וּ אֶת־הָאָ֣רֶץ אֲשֶׁר־מָאַ֥סְתֶּם בָּֽהּ׃

(לב) וּפִגְרֵיכֶ֖ם אַתֶּ֑ם יִפְּל֖וּ בַּמִּדְבָּ֥ר הַזֶּֽה׃

(לג) וּבְנֵיכֶם֙ יִהְי֣וּ רֹעִ֔ים בַּמִּדְבָּ֖ר אַרְבָּעִ֣ים שָׁנָ֑ה וְנָשְׂא֣וּ אֶת־זְנוּתֵיכֶ֗ם עַ֚ד תֹּ֣ם פִּגְרֵיכֶ֔ם בַּמִּדְבָּֽר׃

(לד) בְּמִסְפַּ֣ר הַיָּמִ֗ים אֲשֶׁ֨ר תַּרְתֶּם֙ אֶת־הָאָ֔רֶץ אַרְבָּעִ֥ים י֖וֹם יוֹם֙ לַשָּׁנָ֣ה יוֹם֙ לַשָּׁנָ֔ה וִֽידַעְתֶּ֖ם אֶת־תְּנוּאָתִֽי׃

(לה) אֲנִ֣י יְהוָ֔ה דִּבַּ֕רְתִּי אִם־לֹ֥א זֹ֛את אֶֽעֱשֶׂ֖ה לְכָל־הָעֵדָ֣ה הָרָ֑עָה הַנּוֹעָדִ֥ים עָלָ֛י בַּמִּדְבָּ֥ר הַזֶּ֖ה יִתַּ֑מּוּ וְשָׁ֖ם יָמֻֽתוּ׃

(לו) וְהָאֲנָשִׁ֗ים אֲשֶׁ֨ר שָׁלַ֤ח מֹשֶׁה֙ לָתֻ֣ר אֶת־הָאָ֔רֶץ וַיָּשֻׁ֣בוּ וַיַּלִּ֤ינוּ עָלָיו֙ אֶת־כָּל־הָעֵדָ֔ה לְהוֹצִ֥יא דִבָּ֖ה עַל־הָאָֽרֶץ׃

(לז) וַיָּמֻ֣תוּ הָאֲנָשִׁ֗ים מוֹצִאֵ֤י דִבַּת־הָאָ֙רֶץ֙ רָ֔ע בַּמַּגֵּפָ֖ה לִפְנֵ֥י יְהוָֽה׃

(לח) יְהוֹשֻׁ֥עַ בִּן־נ֖וּן וְכָלֵ֣ב בֶּן־יְפֻנֶּ֑ה מִן־הָאֲנָשִׁ֣ים הָהֹלְכִ֔ים לָת֥וּר אֶת־הָאָ֖רֶץ חָיָֽה׃

(לט) וַיְדַבֵּ֣ר מֹשֶׁ֔ה אֶת־הַדְּבָרִ֖ים הָאֵ֑לֶּה אֶל־כָּל־בְּנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֔ל וַיִּתְאַבְּל֥וּ הָעָ֖ם מְאֹֽד׃

(מ) וַיַּשְׁכִּ֣מוּ בַבֹּ֗קֶר וַיַּעֲל֙וּ אֶל־רֹ֣אשׁ הָהָ֔ר לֵאמֹ֕ר הִנֵּ֖נוּ וְעָלִ֑ינוּ כִּ֥י חָטָ֖אנוּ׃

(מא) וַיֹּ֣אמֶר מֹשֶׁ֔ה לָמָ֗ה זֶ֚ה אַתֶּ֣ם עֹבְרִ֔ים אֶת־פִּ֖י יְהוָ֑ה וְהִ֖וא לֹ֥א תִצְלָֽח׃

(מב) אַל־תַּעֲל֔וּ כִּ֥י אֵינֶ֖נִּי בְּקִרְבְּכֶ֑ם וְלֹ֥א תִנָּגְפ֖וּ לִפְנֵ֥י אֹיְבֵיכֶֽם׃

(מג) כִּ֣י הָעֲמָלֵקִ֤י וְהַֽכְּנַעֲנִי֙ שָׁ֣ם לִפְנֵיכֶ֔ם וּנְפַלְתֶּ֖ם בֶּחָ֑רֶב כִּ֣י עַל־כֵּ֤ן שַׁבְתֶּם֙ מֵאַחֲרֵ֣י יְהוָ֔ה וְלֹ֥א יִהְיֶ֖ה יְהוָ֥ה עִמָּכֶֽם׃

(מד) וַיַּעְפִּ֖לוּ לַעֲל֣וֹת אֶל־רֹ֣אשׁ הָהָ֑ר גַּ֣ם כִּי־לֹ֤א זָזוּ֙ אֲר֣וֹן בְּרִית־יְהוָ֔ה וּמֹשֶׁ֖ה לֹ֥א מִקֶּ֖רֶב הַֽמַּחֲנֶֽה׃

(מה) וַיֵּ֣רֶד הָעֲמָלֵקִ֗י וְהַֽכְּנַעֲנִי֙ הַיּוֹשֵׁ֣ב בָּהָ֣ר הַה֔וּא וַיַּכּ֖וּם וַיַּכֻּ֑ם עַ֖ד הַחָרְמָֽה׃

(מו) וַיָּשֻׁ֖בוּ וַיִּבְכּ֣וּ לִפְנֵ֣י יְהוָ֑ה וְלֹא־שָׁמַ֤ע יְהוָה֙ בְּקֹלְכֶ֔ם וְלֹ֥א הֶאֱזִ֖ין אֲלֵיכֶֽם׃

(מז) וַתֵּשְׁב֣וּ בְקָדֵ֔שׁ יָמִ֖ים רַבִּ֑ים כַּיָּמִ֖ים אֲשֶׁ֥ר יְשַׁבְתֶּֽם׃

פרשת שלח - שלישי

(א) אם העריצים בני יהוה.אם הגבורים הם. והביא אלינו הארץ ההיא.ונתנה לנו. ארץ אשר הוא עבדו.

(יט) אך ביראה אלהים תמרדו.אם־כן ואתם אל־תיראו מעם הארץ.כי לחמנו הם.כך אמרו: אין להם מגן וחוקה, כשהשמש מתו. אויב שתיראו ממנו (פסוק הבא) דבר אחר.צל שלו המקום סר מעליהם.

(כא) ויאמרו כל־העדה לרגמם באבנים וכבוד יהוה נראה באהל מועד אל־כל־בני ישראל:

ויאמרו.אל בעשתה. אלהים בעבורנו. ויקרא אל אהלי מועד.שלא יגלו לבני ישראל.

(כב) אכנו בדבר ואורשנו בשבלת ואעשה אתך לגוי־גדול ועצום ממנו.

ואורשנו.מהגרעון. ואעשה אתך לגוי גדול: שאעקר אבותיו.

(כג) ויאמר משה אל־יהוה ושמעו מצרים כי־העליתה בכחך את־העם הזה מקרבו.

(כד) ושמעו מצרים.ויאמרו בכחך את־העם הזה הוציא.

"כי" משמש בלשון "אשר". וכן הוא אם אשר העלית בכוחך הגדול מלכם מקרבם כשיפשטנו בלבנון, ואחר שתמצא לך אליו אמרו: שנגנדם ככלה להלחם, אבל כנגד ישובי הארץ לא יכלך להלחם, וזו היא:

(כה) ואמרו אל־יושב הארץ הואת.כי־אתה יהוה בקרב העם הזה אשר־עין בעין נראה אתה יהוה וענך עומד עליהם ובעמד ענן אתה הולך לפניהם יומם ובעמוד אש לילה.

ואמרו אל יושב הארץ הואת. פעל: שלו־יוכל. אל־יוכל יהוה אמרו עליהם? כוונתם בפסוק העגין: "כמלוני יכלת הרבות, בשביל שהוא כמלוני אי אפשר לו שיכלה לנו ברוב נחת להם, וכאל קדרני הוא, אל תכירו בכך שנתקבץ אתכם מהם עד הנה:

(כו) ויהי קול ענונה את־העם הזה באיש אחד ואמרו אליהם חי־אני נאם־יהוה אם־לא כאשר דברתם באזני כן אעשה לכם.

הנשמה את העם הזה כאיש אחד. פתאם, כתחלת קול. ואמרו הגוים אשר שמעו את שמעך וגו':

(כח) מבלי יכלת יהוה להביא את־העם הזה אל־הארץ אשר־נשבע להם וישחטם במדבר.

מבלתי יכלת וגו'. לפי שיושבי הארץ חזקים וגבורים, ואלו הבטיח פרעה לבניו שיכלה לשחטם ולא יכלה בידי להביאם שחטם.יכלת. שם דבר הוא.

(כט) נשעה יגדל כח אדני כאשר דברת לאמר:

ועתה הדבר:

(ל) חי־אנכי נאם־יהוה אם־לא אשר דברתם באזני כן אעשה בגויתיכם במדבר הזה.

חסד נשא עון ופשע וחטאה ונקה. אלו לא עשה פלגי עון אבות על בנים ועל שלשים ועל רבעים.

(לא) ואת־טפכם אשר אמרתם לבז יהיה והבאתי אותם וידעו את־הארץ אשר מאסתם בה.

(לב) ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה.

(לג) ובניכם יהיו רעים במדבר ארבעים שנה ונשאו את־זנוניכם עד תם פגריכם במדבר.

(לד) במספר הימים אשר תרתם את־הארץ ארבעים יום יום לשנה יום לשנה תשאו את־עונתיכם ארבעים שנה וידעתם את־תנואתי.

ותרתם. כתרגומו: "תרכזתם", יורישה את הענקים ואת העם שהיה בה, כמו "ותרגזו" (שמואל א' ט"ו).

(לה) אני יהוה דברתי אם־לא זאת אעשה לכל־העדה הרעה הזאת הנועדים עלי במדבר הזה יתמו ושם ימותו.

(לו) והאנשים אשר־שלח משה לתור את־הארץ וישבו וילינו עליו את־כל־העדה להוציא דבה על־הארץ.

(לז) וימתו האנשים מוציאי דבת הארץ רעה במגפה לפני יהוה.

(לח) ויהושע בן־נון וכלב בן־יפנה מן־האנשים ההם הלכו לתור את־הארץ חיו.

(לט) וידבר משה את־הדברים האלה אל־כל־בני ישראל ויתאבלו העם מאד.

(מ) וישכמו בבקר ויעלו אל־ראש ההר לאמר הננו ועלינו כי חטאנו.

(מא) ויאמר משה למה זה אתם עברים את־פי יהוה והוא לא תצלח.

(מב) אל־תעלו כי אין יהוה בקרבכם ולא תנגפו לפני אויביכם.

(מג) כי העמלקי והכנעני שם לפניכם ונפלתם בחרב כי על־כן שבתם מאחרי יהוה ולא יהיה יהוה עמכם.

(מד) ויעפלו לעלות אל־ראש ההר גם כי־לא זזו ארון ברית יהוה ומשה לא־משו מקרב המחנה.

(מה) וירד העמלקי והכנעני הישב בהר ההוא ויכום ויכתום עד החרמה.

(מו) וישבו ותבכו לפני יהוה ולא־שמע יהוה בקולכם ולא האזין אליכם.

(מז) ותשבו בקדש ימים רבים כימים אשר ישבתם.